

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 699/2025-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], proti postupu Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky v konaniach sp. zn. 180/2023-142-I a sp. zn. 14376/2023-20-II a proti postupu Správneho súdu v Bratislave v konaní sp. zn. 1S/22/2023 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Správneho súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1S/22/2023 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.
2. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 24. septembra 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na informácie podľa čl. 26 ods. 1 ústavy postupom ministerstva spravodlivosti v konaniach sp. zn. 180/2023-142-I a sp. zn. 14376/2023-20-II a postupom správneho súdu v konaní sp. zn. 1S/22/2023. Sťažovateľ sa domáha, aby ústavný súd prikázal správnenému súdu konať v konaní sp. zn. 1S/22/2023 bez zbytočných prietahov, aby mu priznal primerané finančné zadost'učinenie v sume 6 000 eur, ako aj náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ 8. marca 2023 elektronickou poštou požiadal ministerstvo spravodlivosti podľa § 14 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o slobode informácií“) o sprístupnenie «„celého obsahu spisu vedeného vo veci podnetu na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania voči exekútorke [REDAKOVANÉ] zo dňa 04.08.2022 (č. 11206/2023/152).“».

3. Ministerstvo spravodlivosti rozhodnutím sp. zn. 180/2023-142-I z 13. marca 2023 rozhodlo o čiastočnom nesprístupnení požadovanej informácie v časti osobných údajov a v časti obsahu úradného spisu s výnimkou upovedomenia o vybavení podnetu.

4. Sťažovateľ podal 29. marca 2023 rozklad proti tomuto rozhodnutiu. Ministerstvo spravodlivosti rozhodnutím sp. zn. 14376/2023-20-II z 12. apríla 2023 rozklad zamietlo.

5. Dňa 28. júna 2023 sa sťažovateľ správnou žalobou podanou správneému súdu domáhal preskúmania rozhodnutia o zamietnutí svojho rozkladu. Konanie o žalobe je vedené pod sp. zn. 1S/22/2023. Správny súd 26. októbra 2023 vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku (nečinnosť 4 mesiace). Dňa 22. novembra 2023 správny súd vyzval žalovaného na vyjadrenie k žalobe a predloženie administratívneho spisu. Žalovaný sa vyjadril 21. decembra 2023, toto vyjadrenie zaslal 22. januára 2024 správny súd sťažovateľovi. Správny súd vyzval 21. júla 2025 žalovaného, aby oznámil, či trvá na svojej žiadosti o nariadenie pojednávania (nečinnosť 1 rok a 6 mesiacov). Žalovaný oznámil 1. augusta 2025, že na žiadosti o nariadenie pojednávania netrvá. Správny súd rozsudkom č. k. 1S/22/2023-39 z 9. septembra 2025 žalobe vyhovel, sprístupnenie informácie však napriek návrhu sťažovateľa žalovanému nenariadil. Rozsudok sa aktuálne doručuje. Následne bude súd rozhodovať o výške náhrady trov konania sťažovateľa.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta porušenie základného práva na prerokovanie svojej veci bez zbytočných prietahov a základného práva na informácie postupom ministerstva spravodlivosti v napadnutých konaniach a postupom správneho súdu v napadnutom konaní. Sťažovateľ namieta, že ani po uplynutí viacerých rokov mu efektívne nebola sprístupnená požadovaná informácia, čím došlo k porušeniu označených práv.

7. Od podania žiadosti o informácie (8. marca 2023) uplynuli skoro 2 roky a 7 mesiacov a od začatia súdneho konania (28. júna 2023) uplynuli 2 roky a 3 mesiace. V konaní súdu sa vyskytli obdobia nečinnosti trvajúce v súhrne 2 roky.

8. Sťažovateľ tvrdí, že o jeho práve na informácie nebolo s konečnou platnosťou rozhodnuté. Jednak nebolo skončené samotné súdne konanie, keďže ešte nenadobudol právoplatnosť rozsudok ani neuplynula lehota na podanie kasačnej sťažnosti a bude sa rozhodovať aj o výške náhrady trov konania. Po zrušení rozhodnutia žalovaného o nesprístupnení informácie bude žalovaný vo veci opätovne rozhodovať, pričom vzhľadom na dôvody zrušujúceho rozsudku (nedostatočné odôvodnenie) možno predpokladať, že žalovaný opätovne rozhodne o práve sťažovateľa rovnako

negatívne, „*len (možno) s lepším odôvodnením.*“. Sťažovateľ sa takejto situácii snažil zabrániť návrhom na uloženie povinnosti žalovanému sprístupniť požadovanú informáciu. Správny súd na návrh sťažovateľa nijako nereagoval, dôsledkom čoho bude oddialenie sprístupnenia informácie o ďalšie roky.

9. Obdobná situácia nastala vo veci vedenej správnym súdom pod sp. zn. 4S/19/2023 (Rvp 1856/2025), kde ten istý žalovaný ani nepodal kasačnú sťažnosť, ale so zrušujúcim rozsudkom polemizoval v novom zamietavom rozhodnutí o rozklade a sťažovateľ už má aktuálne znovu podanú žalobu o preskúmanie tohto nového rozhodnutia. Povinné osoby „*sa zjavne naučili stratégiu nechať žiadateľa roky sa súdiť a keď sa aj nebudajú dopracovať k pozitívnemu rozsudku, ním požadovaná informácia už nebude nikoho zaujímať, vo funkciách budú úplne iní politici, ktorým úradníci slúžia a informácia už možno aj bude skartovaná, lebo skartačné lehoty predsa treba dôsledne dodržiavať.*“.

10. Vzhľadom na predmet konania (preskúmanie rozhodnutia vo veci sprístupnenia informácie) predstavuje doba skoro 3 rokov neprimerane dlhú dobu. Ani v správnom konaní a ani v správnom súdnom konaní nebolo potrebné vykonávať dokazovanie, ide iba o právne posúdenie veci. Zákon o slobode informácií je účinný už 24 rokov, pričom nie je náročný na porozumenie a je k nemu vytvorená ustálená judikatúra.

11. Ústavný súd v podobných konaniach poukázal na dobu právnej neistoty žiadateľov o poskytnutie informácie, pričom zdôraznil, že hodnota informácie je daná včasnosťou jej poskytnutia, pričom plynutím času môže dôjsť k oslabeniu jej významu alebo aj k zániku jej významu (napr. II. ÚS 169/2024, III. ÚS 652/2024, I. ÚS 716/2024).

12. Samotná podstata práva na informácie vyžaduje konanie s osobitnou rýchlou (Perhác proti Slovensku). Právo na informácie má umožniť verejnosti kontrolovať orgány verejnej moci. Zákon o slobode informácií v čase podania žiadosti o informácie určoval lehotu na sprístupnenie informácie 8 pracovných dní, podľa aktuálnej právnej úpravy je to 12 pracovných dní. Domáhanie sa tohto práva v niekoľkoročnom súdnom konaní narušuje samotnú podstatu práva na informácie, ktoré sa mení na *ex post* právny spor. Podstatou práva na informácie nie je iba samotné získanie informácií, ale toto právo musí byť naplnené v primeranej dobe, inak sa získané informácie stávajú neaktuálnymi a na účely kontroly verejnej moci už fakticky nepoužiteľnými. Ako keby išlo už o cynický postup povinných orgánov, ktoré vedome rátajú s tým, že súdne konania trvajú aj roky. Napríklad vo veci sp. zn. II. ÚS 522/2021, III. ÚS 170/2022 sa žiadateľ po 10 rokoch súdneho konania požadovanej informácie ani nedomáhal napriek úspechu v súdnom konaní, pretože Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky v novom konaní jeho žiadosť zamietlo s odôvodnením, že požadovaná informácia už bola skartovaná v dôsledku uplynutia skartačnej lehoty.

13. Sťažovateľ svojím konaním k prietahom nijako neprispel, konanie nemaril, nezdržoval, všetky procesné povinnosti si riadne plnil.

14. Nečinnosťou súdov tak došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Súčasne bolo porušené aj právo na informácie v jeho materiálnom zmysle, keďže po uplynutí takmer 3 rokov od podania žiadosti o informácie a s perspektívou

d'alších rokov súdneho konania už požadované informácie získavajú skôr archívnu hodnotu, a to sa ich sťažovateľ ešte ani nedomohol.

15. Vzhľadom na celkovú dobu konania, nečinnosť správneho súdu, správanie sťažovateľa, skutkovú aj právnu jednoduchosť konania a faktické zmarenie práva sťažovateľa na informácie považuje sťažovateľ za primerané finančné zadosťučinenie za utrpenú ujmu na jeho základnom práve sumu 2 000 eur za každý začatý rok trvania konania, t. j. celkom za 3 začaté roky 6 000 eur (Apicella proti Taliansku). Pri stanovovaní výšky finančného zadosťučinenia je potrebné zohľadniť razantné zvýšenie životných nákladov a znehodnotenie meny euro, ktorá sa stala inflačnou, k čomu prispeli viaceré faktory (vojnový stav na Ukrajine, dlhodobá inflačná menová politika spočívajúca v tzv. kvantitatívnom uvoľňovaní, teda tlačením peňazí, zámerné zvyšovanie cien energií v rámci programu Green Deal). Hodnota priznávaných finančných zadosťučinení teda poklesla aj v relatívnom vyjadrení, keďže kontinuálne dochádza k zvyšovaniu minimálnej aj priemernej mzdy v Slovenskej republike. Kúpna sila eura a hodnota priznávaných finančných zadosťučinení teda od čias rozhodnutia Apicella proti Taliansku (2006) značne poklesla v absolútnom, ako aj v relatívnom ponímaní, čo by malo byť zohľadnené v priznávaní zvýšených súm finančného zadosťučinenia.

16. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval a uznesením č. k. I. ÚS 699/2025-8 zo 4. decembra 2025 ju v časti namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a základného práva na informácie podľa čl. 26 ods. 1 ústavy postupom správneho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1S/22/2023 podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie. Vo zvyšnej časti (v časti namietaného porušenia základných práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 26 ods. 1 ústavy postupom ministerstva spravodlivosti) ústavnú sťažnosť odmietol.

III.

Vyjadrenie správneho súdu

17. Po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie a na výzvu ústavného súdu reagovala predsedníčka správneho súdu, ktorá v podaní sp. zn. 1SprV/374/2025 z 15. decembra 2025 poukázala na vyjadrenie sudkyne spravodajkyne, podľa ktorého právna vec sťažovateľa napadla správne mu súdu 28. júna 2023, teda necelý mesiac od zriadenia správneho súdu. Sudkyňi spravodajkyňi bolo pridelených 754 vecí pôvodne vedených Krajským súdom v Nitre, Krajským súdom v Bratislave a Krajským súdom v Trnave v rokoch 2012 až 2023. Spolu s tým jej bolo pridelených ďalších približne 291 vecí (roky nápadu 2018 až 2023). Veci vybavovala podľa poradia (najstaršia z roku 2018) okrem prioritných vecí. Právna vec sťažovateľa bola pritom vybavená ako prioritná. K priebehu napadnutého konania uviedla, že správna žaloba bola správne mu súdu podaná 28. júna 2023, sudca vydal 4. septembra 2023 pokyn na predloženie veci vyššiemu súdne mu úradníkovi na ďalšie konanie, 20. októbra 2023 vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku, ktorý ho zaplatil 9. novembra 2023. Správny súd vyzval 22. novembra 2023 žalovaného

na vyjadrenie k správnej žalobe a na predloženie administratívneho spisu. Žalovaný doručil vyjadrenie a administratívny spis 22. novembra 2023. Sťažovateľ prevzal vyjadrenie žalovaného 6. februára 2024. Súhrnnú správu k danej veci predložil vyšší súdny úradník 1. marca 2024 a následne správny súd 18. júla 2025 zaslal žalovanému výzvu. Dňa 28. augusta 2025 správny súd určil termín verejného vyhlásenia rozsudku na 9. september 2025. Správny súd verejne vyhlásil rozsudok 9. septembra 2025 a doručil ho sťažovateľovi 10. októbra 2025. Sudkyňa spravodajkyňa od marca 2024 do júla 2025 nevykonala vo veci žiadne úkony, keďže sa venovala iným prioritnejším a časovo starším veciam. Za relevantné považovala, že rozsudok bol verejne vyhlásený 9. septembra 2025 a následne bol 24. septembra 2025 doručovaný elektronicky. Sťažovateľ teda v čase podania ústavnej sťažnosti (24. septembra 2025) mal vedomosť, že jeho vec bola rozhodnutá, preto už ústavná sťažnosť nebola spôsobilá odstrániť stav právnej neistoty sťažovateľa.

18. Predsedníčka správneho súdu sa s uvedeným vyjadrením stotožnila, pričom upriamila pozornosť na personálny stav na správnom súde (44 sudcov určených pre správny súd, 39 obsadených miest sudcov a 34 aktívnych sudcov), ktorý má nepochybne vplyv na rýchlosť konaní. Správny súd prevzal k 1. júnu 2023 z krajských súdov 5766 nerozhodnutých vecí.

19. Ústavný súd nepovažoval za nevyhnutné zaslať toto vyjadrenie sťažovateľovi na repliku, keďže obsahuje predovšetkým chronologický popis úkonov súdu (známy aj zo samotného spisu) a obranu, že správny súd vec prejednal ako prioritnú, a to aj s odkazom na personálnu poddimenzovanosť správneho súdu a na celkový počet pridelených (prevzatých) spisov, ktoré ústavný súd konzistentne vo svojej judikatúre považuje za neakceptovateľné (porovnaj bod 28 tohto nálezu).

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

20. Ústavný súd v súlade s § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania vo veci ústavnej sťažnosti, keďže na základe podaní správneho súdu a sťažovateľa, berúc do úvahy skutočnosti vyplývajúce zo spisu správneho súdu vzťahujúceho sa na napadnuté konanie, dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

21. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 365/04).

22. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou

doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľa.

23. Pokiaľ ide o prvé kritérium, t. j. právnu a faktickú zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že predmetom konania je rozhodovanie o správnej žalobe sťažovateľa, ktorou sa domáha preskúmania zákonnosti rozhodnutia vydaného vo veci sprístupnenia informácií. V tejto súvislosti ústavný súd podotýka, že hodnota informácie je daná včasnou jej poskytnutia, a preto aj rozhodnutie štátu, či už prostredníctvom orgánov exekutívy, alebo súdnej moci, musí byť dosiahnuté v čase, v ktorom je hodnota informácie zachovaná. Zatiaľ čo rozhodovanie exekutívy podľa zákona o slobode informácií je viazané na dodržiavanie lehôt, čím je zdôraznená hodnota informácie v čase, Správny súdny poriadok pre rozhodovanie správnych súdov proti rozhodnutiam exekutívy žiadne lehoty nestanovuje. Hodnota práva na informácie však musí byť zohľadnená aj v prístupoch súdnej moci (napr. III. ÚS 594/2024). Vec nevykazuje právnu ani skutkovú zložitosť, pričom tvorí bežnú súčasť rozhodovacej činnosti správnych súdov (m. m. IV. ÚS 330/2024, I. ÚS 392/2025, III. ÚS 627/2025).

24. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom, bolo správanie sťažovateľa ako žalobcu v napadnutom konaní. Ústavný súd konštatuje, že správanie sťažovateľa neprispelo k celkovej dĺžke a priebehu napadnutého konania.

25. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotí, či v konaní došlo k zbytočným prietahom, je postup správneho súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd pritom vychádzal zo svojej konštantnej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

26. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na to, že napadnuté konanie v čase rozhodovania ústavného súdu bolo právoplatne skončené, pričom od podania správnej žaloby (28. júna 2023) do doručenia rozsudku sťažovateľovi (10. októbra 2025) uplynuli 2 roky, 2 mesiace a 12 dní. Správny súd postupoval neefektívne (aj vzhľadom na predmet konania) už na začiatku konania, keď sťažovateľa vyzval na zaplatenie súdneho poplatku až po 4 mesiacoch od podania žaloby. Následne správny súd realizoval tzv. písomnú časť konania a zabezpečoval vyjadrenia účastníkov a tiež administratívny spis. Túto fázu ukončil 22. januára 2024, keď zaslal vyjadrenie žalovaného sťažovateľovi. Následne bol rok a šesť mesiacov nečinný s tým, že až 21. júla 2025 vyzval žalovaného, aby sa vyjadril, či trvá na ústnom pojednávaní. Následne postupoval správny súd plynulo, keď nariadil termín verejného vyhlásenia rozsudku, v nariadenom termíne tento rozsudok vyhlásil a následne písomné vyhotovenie rozsudku doručoval účastníkom konania. Predmetným rozsudkom správny súd zrušil rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi priznal právo na úplnú náhradu trov konania. Uznesením z 20. novembra 2025 správny súd zaviazal žalovaného zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania v sume 35 eur z titulu súdneho poplatku za žalobu do 30 dní od právoplatnosti uznesenia. Účastníkom bolo toto uznesenie doručené 9. decembra 2025.

27. Na podklade týchto skutočností ústavný súd dospel k záveru, že postup správneho súdu v napadnutom konaní bol nesústreďený a neefektívny. Správny súd v napadnutom konaní nezvolil taký procesný postup, ktorý by smeroval k rýchlemu odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa ako žalobcu v napadnutom konaní. Neefektívnym a nesústreďeným postupom a nečinnosťou správneho súdu tak bolo v napadnutom konaní porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, preto ústavný súd rozhodol v súlade s čl. 127 ods. 2 prvou vetou ústavy a § 133 ods. 1 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

28. Pokiaľ ide o odkaz sudkyne spravodajkyne a predsedníčky správneho súdu na vysoký počet pridelených spisov po zriadení správneho súdu, ako aj na personálnu situáciu na správnom súde (neobsadené miesta sudcov na správnom súde), ktorý možno vnímať ako obranu správneho súdu, ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej nie je možné prenášať technicko-organizačné problémy štátnych orgánov na účastníkov konania, čo platí o to viac, ak to má za následok porušenie ich základných práv alebo slobôd. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 127/04) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, nemôže byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a v konečnom dôsledku nezbavuje štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní (IV. ÚS 97/04, IV. ÚS 136/03, IV. ÚS 35/06, II. ÚS 481/2017). Rovnako tak uviedol, že hoci nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania (pozri napr. I. ÚS 119/03, II. ÚS 179/2013, II. ÚS 264/2013, II. ÚS 481/2017). Rovnaký záver vyplýva aj z judikatúry ESĽP, v zmysle ktorej je na členských štátoch, aby organizovali svoje právne systémy takým spôsobom, aby zaručili rozhodnutie o veci v primeranej lehote, preto nadmerné pracovné zaťaženie nemožno vziať do úvahy (porov. *Vocaturu proti Taliansku*, rozhodnutie z 24. 5. 1991, séria A, č. 206-C, § 17; *Cappello proti Taliansku*, rozhodnutie z 27. 2. 1992, séria A, č. 230-F, § 17; sťažnosť vo veci *Bieliński proti Poľsku*, č. 48762/19, rozhodnutie z 21. 7. 2022, § 46).

29. V čase podania ústavnej sťažnosti bolo o merite sťažovateľovej správnej žaloby zameranej na ochranu jeho základného práva na informácie (neprávoplatne) rozhodnuté, pričom v čase rozhodovania ústavného súdu už bola vec právoplatne skončená. Sťažovateľ mal teda už v čase podania ústavnej sťažnosti vedomosť o spôsobe meritórneho rozhodnutia v jeho veci, čo nepochybne viedlo k výraznej eliminácii miery právnej neistoty sťažovateľa. Ústavný súd preto nevyhovel ústavnej sťažnosti v časti namietaného porušenia základného práva sťažovateľa zaručeného čl. 26 ods. 1 ústavy (bod 2 výroku tohto nálezu; m. m. III. ÚS 627/2025).

V.

Príkaz konať a primerané finančné zadosťučinenie

30. V čase rozhodovania ústavného súdu napadnuté konanie je právoplatne skončené, na tomto základe ústavný súd nepovažoval za potrebné prikázať správne mu súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov (bod 2 výroku tohto nálezu).

31. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. IV. ÚS 210/04, I. ÚS 164/2018).

32. Prihliadajúc na petit ústavnej sťažnosti, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ si uplatnil primerané finančné zadosťučinenie v sume 6 000 eur, ktoré odôvodnil v bode 15 tohto nálezu.

33. Ústavný súd pri rozhodovaní otázky priznania finančného zadosťučinenia aplikoval zásadu spravodlivosti, zohľadnil konkrétne okolnosti prípadu a tiež skutočnosť, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je len zmiernenie ujmy pociťovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou.

34. Ústavný súd osobitne prihliadol na význam konania pre sťažovateľa. Sťažovateľ snahou o získanie informácie od orgánu verejnej moci smeroval k tomu, aby dosiahol špecifikovaný podklad o činnosti orgánu verejnej moci, pričom takýto význam konania odôvodňuje zdržanlivejší prístup k priznaniu finančného zadosťučinenia, keďže stav právnej neistoty sa nespája s neistotou o základnom práve alebo slobode podľa druhého oddielu druhej hlavy ústavy, ale s neistotou o politické právo podľa tretieho oddielu druhej hlavy ústavy. Ústavný súd tak prihliadol na celkové trvanie súdneho konania, zohľadnil predmet a povahu veci, správanie a tiež význam veci pre sťažovateľa, ako aj skutočnosť, že vo veci sťažovateľa už bolo v merite neprávoplatne rozhodnuté pred podaním ústavnej sťažnosti, čo viedlo k eliminácii miery sťažovateľom prežívanej právnej neistoty. Aktuálne je už rozhodnuté aj o výške náhrady trov konania po časovo akceptovateľnej dĺžke konania správneho súdu v tejto fáze.

35. Vzhľadom na tieto skutočnosti deklarovanie porušenia práv sťažovateľa predstavuje podľa názoru ústavného súdu dostatočné zavŕšenie poskytnutej ústavnoprávnej ochrany, preto mu požadované primerané finančné zadosťučinenie nepriznal a v tejto časti ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 2 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

36. Sťažovateľ, ktorý je sám advokátom, si v ústavnej sťažnosti uplatnil náhradu trov konania 771,68 eur za úkony právnej služby, ktoré špecifikoval ako prevzatie veci, podanie ústavnej sťažnosti a paušálnu náhradu.

37. V predmetnej ústavnej sťažnosti sťažovateľ nemal postavenie právneho zástupcu, advokáta, v predloženej ústavnej sťažnosti namietal porušenie svojich základných práv ako fyzická osoba

bez právneho zastúpenia. Ústavný súd vzhľadom na uvedené sťažovateľovi náhradu trov konania spočívajúcich v uplatnenej náhrade trov právneho zastúpenia nepriznal a návrhu v tejto časti nevyhovel (bod 2 výroku tohto nálezu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu